

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Arbeidsrechtbank Antwerpen (Nederlandene) den 19. juni 2018 — Jamina Hakelbracht, Tine Vandenbon og Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen mod WTG Retail BVBA

(Sag C-404/18)

(2018/C 311/07)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Jamina Hakelbracht, Tine Vandenbon og Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen

Sagsøgt: WTG Retail BVBA

Præjudicielt spørgsmål

Skal EU-retten, navnlig artikel 24 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF ⁽¹⁾ af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv, fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning om beskyttelse af vidner mod viktimisering, som kun giver beskyttelse til personer, som i forbindelse med undersøgelsen af en klage i et underskrevet og dateret dokument bringer de faktiske omstændigheder, som de selv har set eller hørt, og som vedrører den situation, der er genstand for klagen, til kundskab for den person, til hvem klagen er indgivet, eller personer, som optræder som vidne for en ret?

⁽¹⁾ EUT 2006, L 204, s. 23.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungarn) den 20. juni 2018 — PG mod Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

(Sag C-406/18)

(2018/C 311/08)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøger: PG

Sagsøgt: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder og artikel 31 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU ⁽¹⁾ (benævnt »asylproceduredirektivet«), set i lyset af bestemmelserne i artikel 6 og 13 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, fortolkes således, at det er muligt for en medlemsstat at sikre adgangen til effektive retsmidler, selv i de tilfælde, hvor medlemsstatens retsinstanser ikke kan omgøre afgørelser afsagt i forbindelse med asylprocedurer, men alene har mulighed for at annullere disse og bestemme, at der skal indledes en ny procedure?

- 2) Skal artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder og artikel 31 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU (benævnt »asylproceduredirektivet«), ligeledes set i lyset af bestemmelserne i artikel 6 og 13 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, fortolkes således, at en medlemsstats lovgivning, hvori der fastsættes en fast og ufravigelig frist for asylprocedurer på i alt 60 dage uden at tage hensyn til personlige forhold, særlige omstændigheder ved sagen eller mulige vanskeligheder for så vidt angår bevisførelsen, er i overensstemmelse?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italien) den 22. juni 2018 — Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo mod Banca d'Italia

(Sag C-414/18)

(2018/C 311/09)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo

Sagsøgt: Banca d'Italia

Præjudicielt spørgsmål

Er artikel 5, stk. 1, navnlig litra a) og f), i forordning 2015/63 (¹) — fortolket i lyset af de principper, som der er henvist til i denne retsakt, i direktiv 2014/59 (²), i forordning nr. 2014/806 (³) og i artikel 120 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, i lyset af de grundlæggende regler om ligebehandling, forbud mod forskelsbehandling og proportionalitet, der er fastlagt i artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og forbuddet mod dobbeltbeskatning — i forbindelse med beregningen af de bidrag, der er nævnt i artikel 103, stk. 2, i direktiv 2014/59, til hinder for, at den ordning, der er fastsat for koncerninterne passiver, også finder anvendelse på »de facto koncerner«, eller under alle omstændigheder, hvor et institut og andre banker er forbundet inden for samme system? Subsidiært ønskes oplyst, om den fordelagtige behandling af passiver hidrørende fra støttelån, som omhandlet i artikel 5, i lyset af de ovenfor nævnte principper kan anvendes analogt også på de passiver, som en bank i den såkaldte »gruppe 2« har over for andre banker i systemet (for andelskredit), eller om dette sidstnævnte kendetegn ved et institut, der reelt agerer som centralbank inden for en indbyrdes forbundet og integreret gruppe af mindre banker, herunder også i forholdet til ECB og finansmarkedet, i henhold til gældende lovgivning medfører, at der skal foretages en form for justering af de finansielle oplysninger, som den nationale afviklingsmyndighed skal indsende til de kompetente fællesskabsinstitutioner, og af de fastlagte bidrag, som instituttet skal indbetale til afviklingsfonden på baggrund af instituttets reelle gæld og risikoprofil?

(¹) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante -bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).

(²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15.5.2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173, s. 190).

(³) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 225, s. 1).
